

fige; efter de Undersøgelser, som Udvalget har kunnet anstille, maa vi formene, at man her har truffet nogenlunde ret. Men jeg skal bestemt fraraade at holde sig til Sjælderqulvets Veliggenhed alene, hvilket er en ren Tilfældighed lige overfor det egentlige Fundamenteringsarbejde. Naar den ærede Minister bemærkede, at vi her havde udeladt „andre Anlæg“, og at derfor Lovforslagets Form, saaledes som det oprindelig var, vilde være heldigere, fordi man fik disse andre Anlæg med, vil jeg udtale, at dette kan man sætte ind deri ved en Omredaktion. Men iøvrigt antager jeg at det dog meget sjældent vil være Tilfældet, at Anlæg som Gas-, Kloak- og Vandanlæg ville komme til at genere andre Eiendomme paa nogen betydelig Maade (Justitsministeren [Mellemann]): Naar der skal graves til dem) . . . Ja, men i Regelen vil de dog blive førte fra Eiendommen og ud til Gaden Kloak etc.; det hører dog vist til de meget store Sjældenheder, at de blive førte under anden Mand's Eiendom. Jeg skal nu springe til Vædringsforslaget under Nr. 30, som sætter en Præmie for at bygge noget lavere Huse, idet det nemlig fastsætter, at en mindre Del af Grunden end ellers kan være ubebygget i det Dieblit, man kun bygger 3 Etager høit. Jeg vil ikke bestride, hvad den ærede Minister sagde, at en Bygning paa 3 Etagers Høide kan blive ligesaa stor som en Bygning paa 4 Etager. Men jeg tror, at det er meget sjældent, at man vil lade sig forføre til at gjøre Etagerne saa høie, som de derved ville blive. Men Grunden, hvorfor jeg egentlig har sluttet mig til disse Forslag, er, at man har sagt mig fra særlig bygningshyndig Side, at naar Grunden ikke er altfor dyr, vil en Bygningsmaade med disse færre Etager blive fordelagtigere, naar Tagetagen tillige bliver indrettet til Beboelse, og at denne Bestemmelse derfor formentlig i Virkeligheden vil føre til lavere Huse, og det anser jeg for en overordentlig stor Fordel, saa jeg synes vel, at der kunde sættes en mindre Præmie derfor. Jeg skal dernæst gaa over til Vædringsforslaget under Nr. 38, det er Spørgsmaalet om Stadslægen. Grunden, hvorfor Udvalgets Flertal ønskede denne Paragraf noget forandret, var den samme, som den ærede Minister har anført overfor vor forandrede Paragraf, idet det nemlig ikke stod os ganske tydeligt, hvad Meningen var med samme. Vi frygtede for, at der laa en Mening deri — det er jo § 25 — som vi ikke fandt meget heldig. Paragrafen lyder nemlig saalunde: „Naar Bestaffenheden af den Grund, hvorpaa et Hus, indrettet til

Beboelse, skal opføres, giver Bygningsinspektøren Anledning dertil, skal han indhente Stadslægens Erklæring om den; de af Stadslægen deri stillede Fordringer til Grundens Forbedring blive da at følge.“ Det forekommer os nu, at det ikke var ganske klart, hvorvidt Stadslægens Fordringer der skulde kunne gaa, om han ikke alene skulde kunne sige, hvad der skulde udrettes med Hensyn til Grunden, men ogsaa hvorledes det skulde udføres, om han skulde kunne forlange en bestemt af de i Loven foreskrevne beboeligere Maader, selv om Stadshygmesteren mente, at en mindre beboelig Maade kunde anvendes. Dette fandt vi ikke heldigt, og vi søgte derfor at udtrykke vor Tanke saaledes, som stet er i Vædringsforslaget under Nr. 38, og det forekommer os, at den Udtryksmaade, som der er brugt, lader klart se, hvad Meningen er dermed. Meningen er jo nemlig den, at Stadslægen skal give sin Erklæring, og i Henhold til den Erklæring er det Stadshygmesteren, der skal bestemme, hvad der skal gjøres med Grunden, altsaa hvorledes Arbejdet skal udføres med den; altsaa hvad der skal tilfuges med Forbedringen bestemmer Stadslægen, den Anden, Stadshygmesteren, bestemmer Udførelsesmaaden efter Grundenes forskjellige Bestaffenhed. Jeg veed ikke, om det skulde tiltale den ærede Minister mere, om man sagde: „I Overensstemmelse med Stadslægens Erklæring;“ i saa Fald tror jeg ikke, at der fra Udvalgets Side vil være nogen Hindring for en saadan Forandring i Bestemmelsen. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 50 skal jeg ikke udtale mig videre; det er jo taget tilbage af den ærede Forslagsstiller. Det dreiede sig om den samtidige Opførelse af de Bygninger, der have fælles Brandmur. Derimod skal jeg dvæle et Dieblit ved Vædringsforslag under Nr. 60 til § 40. Vædringsforslaget gaar ud paa, at intet Beboelsesrum maa have en mindre Gulvflade end 15 Kv. Alen. Den ærede Minister bemærkede meget rigtig dertil, at man jo dog kunde tænke sig det som noget tilstedeligt at lægge f. Ex. et Barn ind i en Stue, som ikke havde disse 15 Kv. Alens Gulv. Man maa nu vistnok give den ærede Ministerfuldstændig Ret deri, men ser man hen til de virkelige Forhold, saa vil det jo dog høre til de sjældnere Tilfælde, at et Barn bliver lagt alene ind i en saadan Stue; den almindelige Anvendelse af disse mindre Værelser, og den, som Lovgivningen derfor maa tage Sigte paa, er Anvendelsen til Pigekammer. Naar nu et saadant Pigekammer foruden en Raskelovn er møbleret med en Seng, et Bord, en Stol, en Kom-